

раздѣлителнаго сужденія, зетій обѣемъ трѣба да има едно значеніе не само формално, но и вещественно — трѣба сирѣчь да е едно понятіе и да заключава въ себе си едно какво да е съдържанье. Това съдържанье мы му доставямы, когато го мислимъ подъ едно извѣстно ограничванье. Въ такъвъ случай разумъ-тъ смѣло поставя видовы-тѣ понятія що се съдържатъ подъ тойзи обѣемъ; но въ сѣщо-то време не доумѣва кой отъ тѣхъ е сроденъ съ него въ съдържанье-то си и спорядъ туй подвожда ги раздѣлително подъ тойзи обѣемъ. Отъ това е видно че само ограничванье-то на обѣемъ-тъ може да ни даде единъ възможность раздѣлителнаго сужденія и по тѣзи причинъ негово-то ограничванье се почита за *основаніе* раздѣлителной формы на казуемо-то що му се отдава.

И тай, отдѣлно-то отношеніе на нѣколко видови понятія, като казуеми къмъ общій но ограниченній тѣхенъ обѣемъ, що държи мѣсто подлежащаго составлява *формъ-шъ* раздѣлителнаго сужденія. Въ таково едно предложеніе, она обикновенно се изражява чрезъ раздѣлителны-тѣ съюзы „или“ — „ли“. — Но трѣба да забѣлежимъ че такава една форма раздѣленія не е изключителна: — она по много или по малко — се разнообразява и нейно-то разнообразіе проихожда отъ различнъ-тѣ знаменителность на мислимо-то основаніе. Напримѣръ: тойзи человекъ или е Българинъ, или е Гръкъ, или е Нѣмецъ. Всеки человекъ що се намира на единъ панаиръ, или купува или продава и пр.